
KORUNA
Z PEŘÍ
Autorka HumbookTipu Kostitepci
NICKI PAU PRETO
Přeložil Ondřej Duha
FRAGMENT

Koruna z peří

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nicki Pau Preto
Koruna z peří – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KORUNA Z PEŘÍ

NICKI PAU PRETO

Přeložil Ondřej Duha

FRAGMENT

Copyright © 2019 by Nicki Pau Preto
Translation © Ondřej Duha, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-8016-1 (1. vydání 2026)
ISBN e-knihy 978-80-253-8017-8 (1. zveřejnění 2026) (Pdf)
ISBN e-knihy 978-80-253-8018-5 (1. zveřejnění 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-8019-2 (1. zveřejnění 2026) (mobi)

MÉ MATCE,

rudovlasé královně válečnici,
která mě naučila nejen létat,
ale i bojovat

Co udělali skvělí pyrští bojovníci,
když slunce spadlo z oblohy?

Vyskočili na ty divoké plameny
a naučili se létat.

– starodávné pyrské rčení

Mívala jsem sestru. Kdybych tehdy věděla,
co vím teď, možná bych se ji rozhodla nemilovat.
Je však láska skutečnou volbou?

KAPITOLA 1
VERONYKA

Veronyka sbírala kosti mrtvých.

Kousky zvěřiny na rožni zčernaly a spálily se a žebra se dusila tak dlouho, až byla suchá a křehká jako naplavené dřevo. Prohrabávala se shnilým salátem a bramborovými slupkami a hledala drobné, jako dýky ostré rybí kosti a duté, křehké kosti ptáků.

Sýček, který seděl na jejím rameni, projevil znechucení nad jejím nejnovějším nálezem tichým zahoukáním. Veronyka ho jemně umlčela, naskládala ptačí kosti do košíku k ostatním a pomalu vstala.

Byl pozdní večer a chladný noční vzduch hrozil mrazem. Vesnické ulice byly prázdné a tiché, nikdo si nevšiml osamělé dívky prohrabávající hromádky odpadků. Mraky nad ní zářily ocelově šedou barvou, zakrývaly úplněk a v temnotě nebylo téměř nic vidět. Proto si přivolala sýčka, aby jí dělal průvodce. Jeho oči byly v černé noci neomylné a jemným podnětem, který vyslal do její mysli, ukázal Veronyce cestu přes kameny a balvany a pod nízko visícími

větvemi. Přesto ve spěchu zakopla a klopýtla; Val jí řekla, ať si pospíší, a ona věděla, že nesmí nechat sestru čekat.

V žilách jí jiskřilo vzrušení a očekávání smíchané s nemalou dávkou strachu – bude dnes *konečně* ta noc?

Když se vracela do chaty, kterou sdílela s Val, tvořil jí dech před obličejem obláčky. Byla malá a byla opuštěná, když ji našly; z předních dveří se loupala jasně modrá barva a okenice byly rozbité. V teplejších měsících ji pravděpodobně používali lovci a během deštivé zimní sezóny byla prázdná. Počasí bylo s každým dalším dnem sušší a teplejší, takže už tam nemohly zůstat moc dlouho. Další z mnoha přechodných domovů.

Jakmile se chata objevila v dohledu, sevřelo se Veronyce srdce. Hustý sloupec kouře, který se valil z komína, když odcházela, se změnil v tenký proud přízračných obláčků. Docházel jim čas.

Posledních pár kroků uběhla, a když se protáhla do jediné místnosti, bouchly chatrné dřevěné dveře o kamennou zeď. Byla tam tma, v níž oranžově blikaly žhnoucí uhlíky. Ve vzduchu visel těžký zápach kouře a na jazyku ucítila hořkou chuť popela.

Val stála před kulatým ohništěm uprostřed chaty a otočila se, když uslyšela Veronyku vejít. S netrpělivým, rozrušeným výrazem vytrhla Veronyce košík z rukou a upřela pohled na jeho obsah.

Nespokojeně si odfrkla. „Jestli je tohle to nejlepší, co dokážeš…," řekla a nedbale ho odhodila stranou, takže se polovina kostí vysypala na udusanou hliněnou podlahu.

„Říkala jsi, ať si pospíším," namítla Veronyka, podívala se za Val a zjistila, že oheň tiše žhne pod hromadou nového otopu. Nebyly to však vařené nebo na rožni ohořelé kosti zvířat. Byly to velké bílé kosti.

Kosti, které vypadaly jako *lidské*.

Val sledovala její pohled a odpověděla na nevyřčenou otázku. „A přesto ti to trvalo příliš dlouho, tak jsem se šla podívat sama."

Navzdory horku přeběhl Veronyce mráz po zádech.

Zatáhla za těžký vlněný plášť, který měla ovinutý kolem ramen, a její soví průvodce, na nějž úplně zapomněla, si načechral peří.

Ten pohyb upoutal pozornost její sestry. Veronyka ztuhla a cítila, jak ji brní svaly, zatímco čekala na sestřinu reakci. Vybuchne vzteky, jak to často dělávala, nebo přítomnost toho zvířete přejde mlčením?

Sýček se pod Valiným pohledem nervózně zachvěl a přešlápl z nohy na nohu. Veronyka se ho snažila uklidnit, ale po kůži jí přebíhaly vlny úzkosti. Chvilku nato jí pták zaryl drápy do ramene a bezhlučně vylétl ven dosud otevřenými dveřmi ven.

Veronyka je za ním zavřela a dala si na čas, než se postavila tváří v tvář své sestře s obavami z nevyhnutelné hádky. Obě byly animágyně – schopné rozumět zvířatům a komunikovat s nimi –, ale měly velmi odlišné názory na to, co to obnáší. Val věřila, že se zvířaty by se mělo zacházet jako s nástroji. Nutit je, ovládat je, dominovat jim.

Veronyka ke zvířatům naopak cítila spřízněnost, ne nadřazenost.

„Milovat je je slabost," pronesla varovně Val obrácená k Veronyce zády, zatímco se krčila před ohništěm. Do rostoucích plamenů přidala několik menších kostí z Veronyčina košíku a pečlivě je naskládala kolem dvou hladkých šedých vajec, zčernalých a pokrytých sazemi. Ležela uprostřed žhavého uhlí na loži z kostí a popela a plameny olizovaly jejich boky.

Ačkoli Veronyka neviděla Val do tváře, dokázala si představit vášeň v jejích očích. Veronyka pomalu a poněkud rozčileně vydechla. Tuhle konverzaci už jednou vedly.

„Jezdci se ke svým ořům nechovali jako k mazlíčkům, které je třeba hýčkat a pečovat o ně, Veronyko. Byli to válečníci, *phoenixaeres*, a jejich poutem nebyla láska. Byla to povinnost. Čest."

Phoenixaeres. I přes Valino kárání vzplálo Veronyce v srdci vzrušení, kdykoli její sestra mluvila o Jezdcích na fénixech – animázích, kteří se spojili s fénixy. Doslovný překlad starověkého pyrského slova byl „*páni* fénixů", což jí Val často připomínala. Jezdci se mohli stát pouze animágové, protože pouze díky své magii mohli tyto legendární tvory nechat vylíhnout, komunikovat s nimi a létat na nich.

To bylo vše, po čem Veronyka kdy toužila. Stát se Jezdkyní na fénixech, jako byly královny válečnice z dávných časů.

Chtěla se vznášet po obloze na hřbetě fénixe, být neúprosná a odvážná jako Lyra Obránkyně nebo Avalkýra Šedožár, Královna s korunou z peří.

Od doby, kdy poslední Jezdci na fénixech zdobili oblohu Zlaté říše, však už uplynulo více než šestnáct let. Většina z nich zahynula ve Válce krve, když se Avalkýra a její sestra Pheronia postavily proti sobě v boji o trůn říše. Zbývající byly označeny za zrádkyně za to, že se obrátily proti říši, a poté byly pronásledovány a popraveny.

Provozování zvířecí magie bez registrace a placení vysokých daní bylo postaveno mimo zákon a animágové jako Veronyka a Val museli zůstat v utajení a bídě, skrývat své schopnosti a žít v neustálém strachu, že budou zajati a přinuceni k otroctví.

V dobách své slávy byli Jezdci na fénixech především strážci, a když Veronyka vyrůstala, zářili v jejích představách jako maják naděje. Babička jí vždy slibovala, že se Jezdci jednoho dne vrátí. Jednoho dne bude opět bezpečné být animágem. A když zemřela, Veronyka si slíbila, že se jím stane sama. Chtěla být světlem v temnotě pro ostatní chudé, osamělé animágy žijící ve skrytu. Chtěla sílu a prostředky k boji a ochraně ostatních, jako byla ona a Val. Sílu, kterou *neměla*, aby ochránila svou babičku.

Jezdci na fénixech jako vojenský řád sice zmizeli, ale kdo se chtěl stát jedním z nich, potřeboval jen dvě věci: zvířecí magii a fénixe.

Veronyka obešla Val a poklekla vedle krbu. Vejce fénixů, která tam ležela, byla velká zhruba jako její dlaně a barvou a strukturou se tak podobala přírodním kamenům, že je bylo snadné přehlédnout. Val jí vysvětlila, že to proto, aby fénixové mohli klást vejce v tajnosti a nechat je roky bez dozoru, dokud je oni – nebo animág – nepřišli nechat vylíhnout. Jezdci vejce také často skrývali, ukládali je do tajných skrýší uvnitř soch a posvátných míst, ale mnohá z nich říše za války zničila.

Veronyka a Val hledaly vejce fénixů už léta – v každém zchátralém chrámu, opuštěné základně Jezdců a zapomenuté budově, kterou dokázaly najít. Vyměňovaly jídlo za informace, kradené zboží za cestování povozem a prováděly další obchody, do kterých ji Val nechtěla pustit. Po smrti babičky byla Val odhodlaná dostat je pryč z Aury Novy, hlavního města říše, do Pyry – ale nebylo to snadné. Cestování mimo říši podléhalo po válce přísné kontrole, protože se do Pyry snažilo dostat mnoho spojenců Avalkýry Šedožár, aby se vyhnuli pronásledování. V následujících letech se o to pod hrozbou

otroctví nebo chudoby či pod tlakem magetaxu pokusilo mnoho animágů. Pyra byla kdysi provincií říše, ale pod vedením Avalkýry Šedožár vyhlásila autonomii. Se smrtí své Královny s korunou z peří se z ní stalo bezprávné, poněkud nebezpečné místo – ale pro animágy tam bylo stále bezpečněji než v říši.

Bez řádných dokladů nemohly Veronyka a Val překročit hranici. Navíc – kdyby byla jejich magie odhalena, byly by uvrženy do otroctví. Nezbývalo jim tedy než cestovat po říši, Val v čele, Veronyka za ní. Přespávaly v příkopech, na střechách, v lijáku i v dusivém horku. Val někdy zmizela – někdy i na celé dny – a pak se vrátila s krví na košili a váčkem s mincemi v ruce.

Byly to těžké časy, ale nakonec se jim podařilo podplatit velitele obchodní karavany a nechat se propašovat do Pyry, do vlasti svých rodičů. Veronyka byla přesvědčená, že se jim konečně poštěstí. A po několika dlouhých měsících se tak stalo.

Val našla dvě dokonalá vejce fénixe ukrytá v rozpadajícím se chrámu hluboko v divočině Pyry. Jedno pro každou z nich.

Při pouhém pomyšlení na ten den se Veronyce do očí vhrnuly slzy hnané vlnou emocí, které se snažila udržet na uzdě. Kdykoli Val zahlédla Veronyčin euforický úsměv při pomyšlení na to, co dělají, zpražila ji chladnou, tvrdou pravdou: někdy se vejce nevylíhnou. Někdy se fénix uvnitř rozhodne nenavázat pouto nebo zemře během líhnutí.

Ani teď se Val při pohledu na vejce v krbu neusmála ani neprojevila radost. Jejich líhnutí bylo ponuré jako pohřební hranice.

V krbu praskla kost a do vzduchu se vznesl oblak popela. Veronyka zadržela dech, aby nevdechla smrt, a nakreslila si na čelo kruh.

„Přestaň s tím," vyštěkla Val, když uviděla Veronyčinu ruku, a odstrčila ji stranou. Její krásná tvář se změnila v přísnou masku, její teplá hnědá kůže byla pomalovaná černými stíny a pruhy červené a oranžové barvy od světla ohně. „Axurovo oko by se nemělo vzývat kvůli nějaké hloupé pověře. To je pro rolníky a rybáře, ne pro tebe."

Val nikdy nebyla příliš nábožensky založená, ale Axura byl nejposvátnější bůh Pyrejců – a Jezdců na fénixech –, takže Veronyku obvykle nechávala modlit se k němu nebo mu děkovat. Přesto ty drobné pověry nesnášela, ohrnovala nad nimi nos a předstírala, že ona a Veronyka jsou nějak nadřazené místním vesničanům a lidem z pracující třídy, mezi nimiž žily celý život. Od dětství neměly pořádný domov, pokud by se za něj nepovažovala chatrč v Úžinách, nejchudší čtvrti Aury Novy. Právě teď seděly na podlaze v chalupě někoho jiného. Kdo byly, když ne rolnice?

„Jedla jsi?" změnila Veronyka téma. Val měla ve tváři opět ten fanatický výraz a pod očima těžké váčky. Val bylo teprve sedmnáct, ale vyčerpaná vypadala mnohem starší. Veronyka tiše odešla od ohně, aby prohrabala krabici s nebezpečně se tenčícími zásobami potravin.

„Snědla jsem trochu té nasolené ryby," odpověděla Val a do jejího hlasu se vkradl ten povědomý odtažitý tón, který se v něm objevoval, když příliš dlouho zírala do ohně.

„Val, ryby nám došly už před dvěma dny."

Trhavě pokrčila rameny a Veronyka si povzdechla. Val nejedla od doby, co našla vejce. Přes veškerou svou inteligenci a lstivost často ztrácela přehled o všedních činnostech, které tvořily každodenní

život. Byla to Veronyka, kdo vařil jídlo a spravoval jim oblečení, kdo se staral o spánek, stravu a čistotu v domě. Valiny myšlenky často zabloudily jinam – k dávno zmizelým lidem a místům nebo ke vzdáleným snům a budoucím možnostem.

Když Veronyka pokračovala v prohledávání zásob, objevila téměř prázdný pytel rýže. Budou muset najít něco, co by se následujícího dne dalo vyměnit ve vesnici, nebo budou hladovět.

„Víš, že to neuděláme," promluvila Val do plamenů.

Veronyka si okamžitě uvědomila svou chybu a zavřela oči. Vysílala své myšlenky a obavy do otevřeného prostoru, kde je kdokoli – i Val – mohl zachytit. Zatímco jejich společná schopnost promlouvat do myslí zvířat byla poměrně běžná – jak říkala Val, měl ji jeden z deseti lidí, i když v Pyře to bylo víc –, jejich schopnost promlouvat do lidských myslí byla vzácná jako vejce fénixe. Takovým jako ony se říkalo stínomágové a to, že tento dar měly obě sestry, bylo ještě vzácnější. Na rozdíl od zvířecí magie nebyla stínová magie dědičná, a pokud Veronyka věděla, většina lidí ji považovala za mýtus. Vyskytovala se pouze ve starých příbězích a ságách jako magická schopnost starodávných pyrských královen a dávno zemřelých hrdinů.

Zvířecí magii musely používat opatrně, protože byla v říši zakázaná, a s magií stínů musely zacházet ještě opatrněji. Lidé v Pyře často nechávali animágy na pokoji, ale kdyby někdo Veronyku a Val přistihl při používání stínové magie, téměř jistě by je udal. Na každou legendu o mocné královně Jezdců na fénixech, která měla nadpřirozenou schopnost rozeznat pravdu od lži, připadal varovný příběh o temné čarodějnici, která kazila duše a ovládala mysli. Veronyka měla podezření, že to jsou většinou nesmysly, ale lidé často

odmítali a nedůvěřovali věcem, kterým nerozuměli. Pro ni a Val bylo nejbezpečnější, když si svou stínovou magii nechávaly pro sebe.

To Val samozřejmě nebránilo, aby ji na Veronyku používala, kdykoli se jí zachtělo.

Střež svou mysl, vyslovila Val ve Veronyčině hlavě místo nahlas. Stejně jako při mluvení se zvířaty mohla být stínová magie použita ke komunikaci nebo k ovlivnění něčí vůle: k přikazování a ovládání. Val tuto schopnost často využívala k tomu druhému, aby jim obstarala jídlo, oblečení nebo přístřeší, ale na Veronyku použila stínovou magii vždy jen za účelem komunikace – aspoň pokud Veronyka věděla. Přesto poznala, že Val byla někdy v pokušení, když Veronyka neposlouchala a odmítala se podřídit, a dokázala pochopit nebezpečí, které tak mocná schopnost skrývá.

„Uvařím večeři," oznámila Veronyka, stáhla své myšlenky a pocity do sebe a postavila kolem nich mentální zdi, aby je obklopily a chránily, přesně tak, jak ji to Val naučila. Udržet svou mysl pod kontrolou jí obvykle šlo lépe, ale už dva dny se staraly o oheň a kvůli vyčerpání byly její emoce syrové a blízko povrchu. Příprava jídla jí mohla pomoct odvést pozornost od střídajících se vln vzrušeného očekávání a bolestivé úzkosti. Čím víc se blížil okamžik vylíhnutí, tím víc se bála, že to dopadne špatně, že to všechno bude k ničemu.

Všechno záviselo na těch dvou kulatých kamenech v ohni.

Veronyka zvedla těžký keramický hrnec a přenesla ho k okraji krbu. Pytel rýže měla zastrčený pod paží. „Ještě máme trochu cibule a sušeného masa na vývar a… Val?"

Veronyka ucítila pach spálené látky. Val se krčila tak blízko plamenů, že jí kouřil lem tuniky, ale stála nehybně jako socha, aniž

dbala na žár, a po jejích sazemi potřísněných tvářích jí stékaly proudy slz.

Veronyce se sevřelo srdce a podívala se do plamenů v očekávání, že uvidí důvod k obavám. Místo toho se nejbližší vejce zachvělo. Veronyka zadržela dech. Sykot a praskání plamenů přerušovalo jemné, duté škrábání.

V hrudi jí vytryskl pramen nejčistší a mocné naděje.

Znovu se podívala na Val a položila jí otázku – prosbu o potvrzení.

Val přikývla a její odpověď byla sotva hlasitější než šepot. „Je čas."

Na počátku bylo světlo a tma, slunce a měsíc – Axura a její sestra Nox.

Axura vládla dni, Nox vládla noci a panovala mezi nimi rovnováha.

Ale věčně hladová Nox chtěla víc. Začala se během dne vkrádat na oblohu a vypouštět své děti, strixy, aby rozprostřely stíny po celém světě.

Aby čelily Noxině nenasytnosti, zapojily se do boje Axuriny děti, fénixové. Pouze světlo může porazit temnotu, a tak to také udělaly, když znovu a znovu odrážely strixy.

Válka trvala staletí a svět bojem o nadvládu trpěl. Ale Axura byla moudrá a v lidstvu neviděla bytosti, jimž by vládla, ale spojence, s nimiž by bojovala bok po boku.

Na nejvyšším vrcholu Pyrmontu Axura přijala podobu fénixe a navázala kontakt s tamními pyrskými kmeny.

„Kdo z vás je statečný a nebojácný?“ zeptala se.

„Bez strachu není statečnosti,“ odvětila Nefyra, vůdkyně svého kmene.

Axuru ta odpověď potěšila a nabídla Nefyře zkoušku, možnost ukázat, co v ní je. Zapálila oheň vysoký jako stromy a požádala Nefyru, aby vstoupila do plamenů.

Nefyra tak učinila a uhořela zaživa. Její smrt však nebyla koncem.

Do ohně vstoupila jako vůdkyně kmene a vynořila se jako animágyně, stínová mágyně a První královna Jezdců.

„Nefyra a První jezdci“, z Pyrejských eposů,
svazek 1, kolem roku 460 PI

Jsem dcera smrti. Zabila jsem svou matku,
když jsem byla vytažena z jejího lůna;
povstala jsem z popela jako fénix z hranice.

KAPITOLA 2
VERONYKA

Veronyka a Val klečely před ohněm a sledovaly, jak se na vejci objevila prasklinka, která se zvětšovala a rozšiřovala, složitá jako pavučina, až kousky skořápky držela pohromadě už jen tenká blána. Vejce se roztahovalo a smršťovalo, pulzovalo jako srdce a v zubatých otvorech bylo tu a tam vidět záblesky šarlatového peří. Zatřáslo se a pak se ven protlačil malý zlatý zobák.

Veronyku zaplavilo vzrušení – chtělo se jí tleskat, jásat –, ale potlačila ten pocit a zůstala strnule, nepřirozeně nehybná. Bála se dýchat a mrkat, odhodlaná nepropásnout ani jediný slavný okamžik. Hučelo jí v uších a ten hlasitý šum proměnil vše na světě kromě ní a tohoto vejce v prázdnou, bílou nicotu.

Veronyka nevěděla, jak dlouho to sledovaly, ale o několik hodin – nebo možná minut – později se vejce konečně rozlomilo a fénix spadl bokem na hořící uhlíky. Měl zářivou, sytě červenou barvu, jakou Veronyka v životě neviděla, jasnější než drahokam, nádhernější než barvené hedvábí.

Jak hleděla na to stvoření, její radost kypěla a mísila se s naprostým úžasem – opravdu se jim to podařilo. Po celé té době se jim skutečně podařilo docílit vylíhnutí fénixe.

Pták se s námahou zvedal na nohy a jeho vlhké peří syčelo a kouřilo, když se dotklo uhlíků pod ním.

Veronyka zapomněla, že jde o ohnivého ptáka, že žár nemůže ublížit tvorovi, který se zrodil z popela a plamenů, zalapala po dechu a natáhla ruku. Val ji zadržela, čímž dala Veronyce chvilku, aby její myšlení stihlo dohnat reflexy.

Fénix klopýtal po kouscích rozbité skořápky, netečný vůči žáru, dokud se konečně nezastavil a neobrátil se k nim. Vypadal jako obyčejné, čerstvě vylíhlé kuře – roztřesený a nejistý, s malými křídly a vytáhlým hubeným krkem, který sotva unesl jeho hlavu. Ale jeho oči… Byly široké, velké a ostražité.

A upřely se na Veronyku.

Vydechla zbytek vzduchu, který znamenal konec starého života, jenž byl malý co do rozsahu i smyslu. Když se Veronyka znovu nadechla, byl to začátek něčeho nového – života slibujícího vítr ve vlasech, nekonečnou modrou oblohu a oheň hořící žhavěji než slunce. Prsty ji brněly, smysly se jí zostřily a svět ožil tak jako nikdy předtím. Její magie v ní hučela a tepala jako druhý srdeční pulz – nebo to byl možná tep toho stvoření bušící do rytmu s jejím vlastním.

V tu chvíli Veronyka věděla, že Val měla ohledně pouta mezi animágem a fénixem pravdu. Nebyla to láska – tak malé slovo nemohlo ani zdaleka postihnout pocity úcty a oddanosti, důvěry a vzájemné závislosti, které existovaly mezi člověkem a zvířetem. Toto pouto bylo souladem zapsaným ve hvězdách, starším než říše,

údolí a hory, starším než bohové, spojením, kterým nemohla otřást ani smrt. Nekonečný, neomezený a jaksi nadčasový, Veronyčin osud byl spjat s tímto stvořením a ti dva budou navždy spolu.

Byli spřízněnými dušemi.

Po kůži ji pohladil chladný vánek a Veronyka přerušila oční kontakt. Chata zářila bledým světlem úsvitu, přední dveře byly dokořán.

Val nebyla nikde v dohledu.

Po nějaké době se vrátila. S maskou lhostejnosti na tváři přinesla nový pytel rýže, trochu kukuřičné mouky, solené ryby a sušené jelení maso, malou keramickou dózu s medem a pytlík datlí. Datle byly vzácnou pochoutkou – drahou a pěstovanou pouze v provincii Stel. Dokonce i kukuřice se v horách sháněla těžko, přestože ji někteří rolníci na nižších svazích pěstovali.

Veronyka se zvedla, nechala svého fénixe na zemi a otřela si zpocené dlaně o kalhoty. Val často odcházela, když byla rozčilená, a mizela na hodiny – nebo dny – bez podrobnějšího vysvětlení. Když měla Veronyka štěstí, umožnil čas Val vychladnout a zapomenout na hněv. Když měla *smůlu*, Valin vztek během jejich odloučení dozrál a shnil, takže se vracela ještě rozhněvanější.

Někdy Veronyka neměla tušení, co Val rozčílilo – ale tentokrát si myslela, že to ví. První fénix měl patřit Val – byla starší a ta vejce našla ona. Veronyku sžírala vina, ale usilovně se snažila, aby jí to nezkazilo tento sladký, zářivý okamžik. Val to přejde. Nezbývalo jim než počkat, až se vylíhne to druhé.

Fénix s tichým cvrlikáním kloval okolo okraje ohniště. Teplo proměnilo jeho ohnivě červené peří v měkký chumáč a jeho zobák

a nohy zezlátly jako sochy fénixů, které Veronyka jako dítě vídala na náměstí bohů v Auře Nově – než byly odstraněny. Jezdci na fénixech, kdysi strážci a obránci říše, opustili své posty a přísahali věrnost Avalkýře Šedožár, což z nich i z jejich fénixů udělalo zrádce. Ačkoli byla Avalkýra pravou dědičkou trůnu, dopustila se zrady, byla označena za zločince ještě předtím, než dosáhla věku potřebného ke korunovaci, a vyhnána z říše. Guvernéři místo toho podpořili její nemagickou sestru Pheronii a Avalkýra se usadila v Pyře. Ona a její stoupenci byli brzy považováni za „rebely", kteří odmítají dodržovat říšské zákony nebo se zodpovídat ze svých údajných zločinů. V letech po její smrti říše zničila vše, co mohlo být vykládáno jako podpora jí samotné i jejího odkazu – především šlo o vyobrazení fénixů.

Nebyl to snadný úkol, protože fénixové byli od samého počátku součástí dějin říše. Symbolizovali královskou linii a byli posvátní pro nejvyššího boha říše, Axuru – v obchodním jazyce, kterým se v říši běžně mluvilo, nazývaného „Azurec". Chrámové sochy byly jedna po druhé odstraněny a posvátné modlitby byly pozměněny. Axura, který byl vždy zobrazován jako fénix, byl polidštěn, a byly zakázány dokonce i písně, básně a divadelní hry, v nichž se objevovali fénixové.

Ačkoli tento proces započal již během *Krvavé války*, trvalo Radě guvernérů roky, než tuto práci dokončila. Veronyka až do svých posledních dnů v říši, kterou opustila před několika měsíci, zachycovala malé záblesky přetrvávající přítomnosti fénixů: vybledlé fresky vykukující zpod odlupující se vrstvy barvy nebo skleněné mozaiky pod rozpadající se fasádou.

Často snila o tom, že se na ta místa vrátí na hřbetě fénixe a seškrábe barvu nebo rozdrtí vrstvu omítky, aby odhalila pravdu skrývající se pod ní.

S trhnutím si uvědomila, že se její sen nyní může stát skutečností.

Veronyka opatrně sledovala svou sestru; Val nejprve uložila zásoby jídla, pak zuby roztrhla pytel s kukuřičnou moukou, nasypala trochu do malé misky a zamíchala do ní lžíce medu, čímž vznikla jemná, zrnitá pasta.

„Pro toho ptáka," řekla nakonec a kývla hlavou směrem k fénixovi. „Později bude připravený na datle a čerstvé ovoce, jestli je seženeme."

Val věděla o fénixech všechno, co se dalo, díky jejich *maioře*, která byla ve své době Jezdkyní na fénixovi – jednou z mála, které aspoň na čas unikaly pozornosti říše. Jejich babička ráda vyprávěla příběhy, a zatímco Veronyku zajímaly velké bitvy a romány, Val se chtěla dozvědět praktičtější věci.

Veronyka vzala misku od Val, která se jí odmítala podívat do očí, a postavila ji na zem vedle fénixe. Pták směs chvilku zkoumal a pak ponořil zobák do lepkavě sladké směsi.

„To druhé se vyklubne brzy, viď, Val?"

Val se podívala na vejce připomínající kámen, které leželo mezi hořícími uhlíky.

„Vyklube," opravila Veronyku, čímž se vyhnula otázce, a s hlasitým klapnutím zavřela okenice.

Fénix při tom zvuku zvedl hlavu, ale brzy se vrátil ke svému jídlu. Rozbité okenice zadržovaly většinu dopoledního slunečního světla, takže v chatě až na teplé světlo ohně panovala tma.

Bylo zvláštní, že teď byli tři poté, co po většinu života měly Veronyka a Val jen jedna druhou. Jejich rodiče zahynuli ve Válce krve a babičku, která je nějakou dobu vychovávala, ubil téměř o deset let později k smrti rozzuřený dav.

Ačkoli bezprostřední následky války byly zjevně nejhorší, docházelo v průběhu let k mnoha incidentům – soudům se slavnými Jezdci, kteří byli odhaleni v úkrytech, zatýkání a popravám malých skupin rebelů a disidentů –, které v říši zvedly novou vlnu vášní.

Rada – vládní orgán říše složený ze čtyř provinčních guvernérů, jakož i zákonodárců, bankéřů, vlastníků půdy a dalších významných politických vůdců – učinila z každého, kdo se nepodřídil, exemplární příklad a udělovala rychlé a přísné tresty. Animágové se stali ještě bázlivějšími a stáhli se do ještě hlubších úkrytů, zatímco ti, kteří je kvůli válce začali nenávidět, je o to dychtivěji pronásledovali a vytahovali na světlo.

Právě jedna taková vzpoura jim vzala babičku. Začala před soudními budovami po skončení procesu a rozšířila se směrem k Úžinám, kde mnoho animágů žilo v utajení.

Když jejich *maiora* uslyšela blížící se dav, řekla Veronyce a Val, aby utekly a nechaly ji tam. Dívky byly malé a rychlé a mohly proklouznout okny a proplížit se uličkami, což ona nemohla.

Veronyka to odmítla a pevně se držela babiččiny staré, svraštělé ruky. Když se jejich dveře rozletěly, babička se k ní otočila, klidná jako oko bouře.

„Chraňte se navzájem," zašeptala Veronyce do ucha, než ji vyrvali z jejího sevření a odvlekli ke dveřím.

Val objala Veronyku kolem pasu a táhla ji pryč, ale Veronyka se odmítala nechat poslušně odvést bez odporu. Kopala, křičela a kousala Val do paže, ale její vzdor byl marný. Byla nucena zírat s očima vytřeštěnýma panikou, jak její *maioru* pohltil bouřící se dav. Veronyka nevěděla, jak její babičku našli ani co ji prozradilo, ale ti lidé byli příliš rozvášnění, než aby se s nimi dalo diskutovat.

Val vytáhla Veronyku malým okénkem a jen tak tak unikla chňapajícím spárům davu.

Když prchaly, zněla Veronyce v hlavě šeptem pronesená slova její babičky. *Chraňte se navzájem.*

V tu chvíli si to vyložila tak, že ona a Val se o sebe musí navzájem starat, ale čím déle o tom přemýšlela, tím více sílilo její podezření, že babička tím myslela něco jiného. Tváří v tvář nenávisti, strachu a smrti mluvila její *maiora* o lásce a ochraně.

To pro Veronyku znamenalo být Jezdkyní na fénixech. Jezdci byli strážci a ochránci a tím chtěla být i Veronyka. Tak udržela památku své babičky naživu.

Přesto v tu chvíli Val nenáviděla a měla jí za zlé, s jakou lehkostí jejich *maioru* opustila. Veronyka bojovala, ať to bylo sebemarnější, ale Val ne.

S odstupem času si ovšem uvědomila, že Val se zachovala přesně tak, jak bylo třeba, aby přežily. Veronyčiny slzy a panika k ničemu nepřispěly. Byla to Valina odhodlanost a rozvaha, které je z toho dostaly. Když jejich *maoira* zemřela, bylo jí teprve jedenáct – o pouhý rok víc než Veronyce – a od té doby nesla břímě péče o ně dvě.

Když si Val lehla na slamník u zdi, projelo Veronyce útrobami bodnutí viny. Val toho pro ni tolik udělala, dala jí víc, než jí

Veronyka kdy mohla oplatit. A teď jí věnovala spřízněnou duši – ten největší dar ze všech.

Po chvilkovém zaváhání Veronyka opustila fénixe – stačilo se od něj vzdálit, aby ucítila, jak ji cosi tahá za srdce – a připojila se ke své sestře. Vždy spaly spolu, ať už z nutnosti, kvůli teplu, nebo omezenému prostoru. Val by to nikdy nepřiznala, ale Veronyka věděla, že spí bok po boku i kvůli pocitu bezpečí.

Když se uložila vedle sestry, uzel úzkosti, který se v ní utáhl po Valině zmizení, se poněkud uvolnil. *Chraňte se navzájem*. Řídily se tou radou, ať se dělo cokoli, a vždycky se jí řídit budou. Val byla komplikovaná, měla sklon k pohrdání a chladné krutosti. Ale byla také Veronyčinou sestrou, osobou, kterou Veronyka nejvíc milovala a respektovala – a ano, které se i bála. Zvládnou to, stejně jako zvládaly všechno v životě: společně.

Val ležela čelem ke zdi a Veronyka se dívala na její zátylek. Na matraci mezi nimi se rozprostíraly sestřiny dlouhé, tmavočervené vlasy; ta barva byla vzácná a mezi snědými Pyrejci obzvlášť jedinečná. Světlo ohně prameny rozzářilo a odráželo se od korálků a pestrobarevných nití vpletených do desítek copů. Zapletené účesy byly pyrskou tradicí již před Zlatou říší, během Vlády královen, kdy Pyře vládla řada neúprosných panovnic – do jedné Jezdkyň na fénixech.

Jak muži, tak ženy si zdobili vlasy drahými drahokamy nebo nalezenými suvenýry, které jim připomínaly důležité události a milníky.

I poté, co se Pyra stala součástí říše, nosili Jezdci na fénixech peří těchto ptáků a kousky obsidiánu, což je označovalo za členy elitní třídy válečníků. Každý kousek vulkanického skla, který se v dávných dobách často používal na výrobu kopí a hrotů šípů,

představoval vítězství v bitvě, symbol hrdosti a známku zkušeností. Říkalo se, že Avalkýra Šedožár jich měla do vlasů zapleteno tolik, že ji škrábaly a řezaly do kůže a plášť přehozený kolem ramen měla od krve.

Copánky se v údolí, kde tyto ozdoby mohly být vnímány jako znak loajality k Jezdcům a Avalkýře Šedožár – a neloajality ke guvernérům říše –, stávaly stále vzácnějšími. Val se této tradice odmítla vzdát, a tak sestry nosily po většinu svého dětství na hlavách šátky.

V říši to byl běžný doplněk, který jim pomáhal splynout s davem a skrýt důkazy o tom, kým ve skutečnosti byly.

Veronyka bezmyšlenkovitě prohrábla rukama Valiny hedvábně rudé vlasy, které zoufale potřebovaly péči. Mezi volnými prameny se vytvořily uzly a zacuchání a mnoho copánků bylo nedbale spletených a přerostlých. Musely se pravidelně přeplétat, aby těžké korálky a přívěsky nevypadly, a protože pyrské vlasy byly rovné a lesklé, ošetřovaly se voskem nebo olejem, aby lépe držely. Její sestra neměla o mytí, česání a péči o své vlasy sebemenší zájem a stěží snášela, i když to za ni udělala Veronyka.

Zatímco Valin sytě červený odstín byl mezi jejich lidmi ceněn jako ohnivé peří posvátného fénixe, Veronyčiny vlasy byly obyčejně černé. Byly o něco kratší než sestřiny ale podobně upravené, s copánky zdobenými přívěsky a barevnými nitkami. Měly dokonce i několik stejných copů a Veronyka je někdy ráda hledala, aby si připomněla vše, co navzdory svým rozdílům sdílely.

Našla perleťové mušle z doby, kdy se obě dívky se svou *maiorou* učily plavat v Prstech, síti řek, které se oddělovaly od Dlaně a klikatily kolem hlavního města. Celý tento říční systém se nazýval Boží

ruka a napájela ho řeka Aurys, která pramenila na vrcholu Pyrmontu a v údolí se rozdělovala, aby se rozšířila po většině říše. Jejich babička říkala, že všichni Pyrejci by se měli naučit plavat v Aurys, řece své vlasti, a že voda v Prstech k ní má nejblíž.

Po týdnech tréninku, s mladými srdci plnými odhodlání, doplavaly Veronyka a Val na protější břeh nejširšího Prstu, sebraly z oblázkového břehu mušličku a doplavaly zpět. Val byla samozřejmě rychlejší, ale pro jednou nedala Veronyce pocítit, že je horší. Potom obě seděly na břehu řeky, tváře jim plály a zuby cvakaly o sebe, zatímco jim jejich *maiora* zaplétala mušle do vlasů.

S teskným povzdechem odhrnula Veronyka copánky s mušlemi stranou a našla dřevěné korálky, které ručně vyřezaly a namalovaly během své první noci strávené v Pyře, a vedle nich proužky bavlny, které si zapletly do vlasů namočené v inkoustu a popelu na památku smrti své babičky.

Každý cop symbolizoval vzpomínku na jejich společný život, utkanou do živého gobelínu, který je navždy spojil.

Když se Valin dech zklidnil, Veronyka pustila její vlasy, posadila se a tiše se přiblížila k ohni. Tiše prohrábla uhlíky na okraji ohniště, zatímco ji fénix zvědavě pozoroval. Skrze jejich pouto viděla Veronyka záblesky jeho mysli – řadu obrazů, zvuků a vjemů –, díky nimž se svět kolem ní zdál jasnější a zajímavější. Fénix byl příliš mladý na to, aby měl skutečné myšlenky nebo úvahy, ale už teď ji jeho přítomnost uklidňovala.

Když Veronyka našla, co hledala – kousky zakřivené, zubaté fénixí skořápky –, pečlivě vybrala kus, který nebyl příliš ostrý. Odložila ho stranou a našla malou krabičku s nití a voskem, kterou

používala k péči o vlasy své i své sestry. Uvnitř byl také dřevěný hřeben, provázek, jehly, pilník a další drobné nástroje. Veronyka vytáhla pilník a opatrně zbrousila ostré hrany skořápky, která byla o dost silnější než obyčejná ptačí. Jehlou opatrně provrtala otvor v nejtlustší části tak, jak to viděla dělat svou babičku s křehkými říčními mušlemi z Prstů.

Nakonec popadla pramen volných vlasů vyrůstajících z týlu. Nesnažila se ho přímo skrýt, ale nechtěla, aby ten cop byl příliš nápadný, protože by to Val nejspíš rozčílilo. Určitě by neocenila připomínku, že Veronyka má spřízněného druha a ona ne.

Prozatím.

Podle Val se pouto začalo vytvářet ještě předtím, než se fénix vůbec vyklubal, a právě proto bylo důležité zůstat nablízku po celou dobu líhnutí. Každý fénix si svého spřízněného druha vybral ještě před vstupem na svět a vytvořil si magické spojení dříve než fyzické. A z nějakého důvodu si první fénix vybral právě ji.

Veronyka si do vlasů vetřela vosk zahřátý v dlaních, než je začala splétat, a známé pohyby s prameny jí trochu utišily výčitky svědomí.

Val jí odpustí – ostatně jako vždycky. Brzy se vylíhne druhé vejce a všechno bude zase v pořádku. Vychovají své fénixy společně a stanou se Jezdkyněmi, stejně jako jimi byli její rodiče a babička.

S fénixy by ona a Val mohly snadno cestovat po celé říši. Samozřejmě by musely být opatrné, ale brzy by našly další jim podobné *phoenixaery* skrývající se v ústraní. Říše je přece nemohla všechny pobít nebo zajmout. Kdysi jich byly stovky a jednou jich zase stovky budou. Společně budou Jezdci silnější, dost silní na to, aby mohli pomáhat ostatním, a už nebudou muset žít ve strachu.

A kdyby se tentokrát někdo odvážil vyrazit dveře a jít po jejich blízkých, bude mít Veronyka sílu bojovat. To, co se stalo jejich babičce, se už nikdy nestane nikomu, na kom jí záleží.

Když se dostala na konec vlasů, zavázala Veronyka cop kouskem provázku a pak na něj několika dalšími uzlíky opatrně připevnila úlomek skořápky. Podívala se na něj a potom na fénixe, který vedle ní zobákem kloval do země. Ne jen tak nějakého fénixe – *svého* fénixe.

S úsměvem zvedla svého spřízněného druha do náruče a vlezla si zpátky vedle Val. Fénix jí nepřinášel jen tělesné teplo; Veronyku zaplavil klid jako hřejivá přikrývka a konečně na ni padl spánek.

Seděla ve sluncem zalité místnosti zařízené hebkými koberci, jemným dřevěným nábytkem a kamennými výklenky plnými svitků. Knihovna. Veronyka nikdy v žádné knihovně nebyla a nikdy tak nádhernou místnost neviděla, ale ve snu věděla, kde je – cítila se tam jako doma.

Naproti ní seděla dívka. Veronyka ji neznala, ale byla jí povědomá – už ji dřív vídala ve snech. Tmavé vlasy měla spletené a ozdobené pečlivě vyrobenými korálky a třpytivými drahokamy. Dívka se mračila na stůl mezi nimi, rty zkroucené soustředěním, zatímco se prokousávala nějakým svitkem.

Snová Veronyka ji milovala – v hrudi jí narůstala náklonnost, někde hluboko v ní bublalo pobavení a něha z pramene emocí, který nebyl její. Dívala se na život někoho jiného, obývala tělo někoho jiného.

„Co znamená ‚phoenovo'?" zeptala se dívka podrážděně. „Vypadá to skoro jako fénix, ale na konci jsou jiná písmena."

„Nezapomínej na složená slova," uslyšela se Veronyka říkat hlasem, který měl lehce káravý – a jednoznačně ženský tón. „První polovina slova vypadá jako fénix, a jak ta druhá?"

Dívka chvilku mlčela a kousala si spodní ret. „Ovo… ovo – vejce!" zašeptala a tvář se jí rozzářila triumfem. „Takže je to… fénixí vejce?"

Veronyka přikývla, její snové já bylo s dívkou spokojené. „Jsou nesmírně vzácná a těžko se líhnou. Symbolizují život, ale také smrt – je to koloběh. Právě proto se mohou zrodit znovu… Smrt jim dává život. Pokud nejsou pečlivě uložena v popelu mrtvých, mohou čerpat život odjinud, v případě potřeby i z vlastních bratrů nebo sester."

„Zabíjejí jeden druhého?" zeptala se dívka. „Vlastní sourozence?" Její úsměv pohasl, vystřídal ho opatrný výraz a v místnosti se ochladilo.

Veronyka pokrčila rameny, ale měla pocit, že nemluví jen o fénixech. „Navzájem se vyruší. Smrt za život. Říká se tomu rovnováha, xe xie," řekla Veronyka.

„Xe xie" *byl pyrský výraz náklonnosti, který se dal přeložit jako „miláčku" nebo „drahá". Jeho použití Veronyce napovědělo, že ty dívky byly nejspíš rodina. Možná sestry.*

Chodbou ve snu se rozlehly kroky a obě dívky se podívaly ke dveřím. Jejich společné odpoledne se chýlilo ke konci…

Sen se rozplynul a Veronyka se probudila v temné, chladné chatě s žaludkem sevřeným strachem.

Vidiny ji pronásledovaly celý život. Val jí vysvětlila, že je to příznak stínové magie, důvod, proč musí neustále, i ve spánku, střežit svou mysl. Myšlenky a emoce lidí se vznášely ve vzduchu jako chmýří z pampelišky a čekaly, až se přichytí k neopatrným myslím,

jako byla ta její – nebo po nich chňapnou ty ostřejší, jako byla Valina. Veronyce, které dělalo potíže udržet svou mysl v noci pod zámkem, se tyto zbloudilé myšlenky a emoce proměňovaly v podivné sny.

V Auře Nově, kde bylo kolem tolik lidí, to bylo horší. V horách jen ve Valině společnosti bylo ticho – ale její sestra jí vysvětlila, že lidské mysli jsou jako rozlehlé jeskyně a myšlenky i vzpomínky v nich mohou přetrvávat celé roky, než znovu vyplují na povrch. Veronyka předpokládala, že právě proto ve snech občas vídala stále stejné lidi, jako by se jí zavrtali do vědomí a odmítali odejít.

Ale tenhle sen, ať už přišel odkudkoli, ji zmrazil až do morku kostí.

Val jí často vyprávěla o rovnováze. Fénix se nemohl zrodit z ničeho – buď zemřel a proměnil své vlastní tělo v popel, z něhož mohl znovu povstat, nebo musel být jako vejce uložen v popelu někoho jiného. Ve volné přírodě musely matky zemřít, aby daly život svým mláďatům, a snášely vždy jen jediné vejce. Teprve první animágové na vrcholku Pyrmontu přišli na to, jak spalovat kosti mrtvých lidí a zvířat, aby dosáhli stejného účinku, což umožnilo fénixům žít déle a prospívat v mnohem větším počtu než kdykoli předtím.

Když se Veronyka kdysi zeptala, co by se stalo, kdyby se sestrou zkusily nechat vylíhnout fénixí vejce v obyčejném ohni, bez kostí, které by ho živily, Val odpověděla jediným slovem: „Smrt."

A Veronyce náhle došlo, proč se druhé vejce ještě nevylíhlo. A co hůř – Val to věděla také. Nenasbíraly dost kostí pro oba fénixe, což znamenalo, že Veronyčin spřízněný druh musel čerpat život odjinud… z druhého fénixího vejce.

Veronyce se sevřelo srdce obavami, pohnula se, aby vstala – a spatřila Val, která nad ní stála se sekerou volně spuštěnou v levé ruce.

Ten pohled Veronyku vrátil do jejich první noci na cestě za hranice říše, kdy se skrývaly ve voze. Zastavily tehdy na noc v hostinci u hranic a Veronyka s Val musely spát v kůlně na dříví. Když do budovy vrazil opilý vesničan a chtivě si je prohlížel, popadla Val na jejich obranu sekeru.

Muž se zapotácel dozadu a utekl otevřenými dveřmi, ale Val se za ním vydala.

Když se vrátila, byla už tma, ale Veronyka viděla, jak otírá sekeru do zástěry visící na háčku. Druhý den ráno byly zástěra i sekera pryč a Veronyka si říkala, jestli se jí to celé nezdálo – jenže Val měla nový lesklý zavírací nůž a hrst mincí, které den předtím neměly. V hostinci jim zaplatila teplou snídani a pak jejím novým nožem vyřezaly dřevěné korálky ze dřeva pravých pyrských stromů.

Když na to Veronyka zavzpomínala, napadlo ji, co ty korálky vlastně doopravdy připomínaly.

Nástroj, který Val držela nyní, byl spíš malá sekerka, ale její čepel lesknoucí se ve tmě nebyla o nic méně ostrá. Oheň v chatě vyhasl a místnost byla stejně chladná a šedá jako druhé vejce stále ležící v popelu.

Veronyka zoufale hledala slova, ale Val už se od ní odvrátila. Než Veronyka vůbec pochopila, co se děje, spustila její sestra sekeru na vejce a rozťala ho vedví.

Veronyčin ostrý nádech zanikl v prasknutí a tříštění skořápky a její spřízněný fénix překvapeně zvedl hlavu.

Veronyka s ledovou hrůzou vykoukla zpoza Valiných nohou. Nevěděla, co má čekat – snad ohořelé zbytky ptáka? –, ale místo toho spatřila cosi hustého a obyčejného jako vnitřek rozlomeného kamene. Bylo to vůbec někdy něco víc než pouhý kámen?

Val si znovu stoupla před ni. Kývla bradou směrem k fénixovi vedle Veronyky, ale odmítala se na něj podívat.

„Musíš mu dát jméno," řekla.

„Je to samice," odpověděla Veronyka. Netušila, *jak* to najednou ví, ale instinkt jí říkal, že je to pravda.

Fénix vedle ní tiše zašvitořil a jejich poutem se přelila záplava obrazů a nápadů.

Zdálo se, že mysl fénixí samice díky magii pouta přes noc desetinásobně vyrostla a vyvinula se. Její myšlenky ještě nebyly plně uspořádanými pojmy lidské mysli, ale zároveň už nepřipomínaly ani prosté okamžité dojmy typické pro většinu zvířat. Ačkoli se animágové mohli spojit pouze s fénixy, měli sklon ovlivňovat i mysl obyčejných zvířat, se kterými často komunikovali. Koně nebo pracovní zvířata vedená animágy bývala v lidském smyslu chytřejší a mnohem snadněji se cvičila.

„Nic překvapivého," řekla Val. „Samice fénixů obvykle přitahuje ženským duch a naopak. Většinou přijmou své pohlaví během inkubace podle vybraného spřízněného druha."

Veronyka přikývla a palcem pohladila fénixe po hebké hlavě. „Myslím, že ji pojmenuju Xephyra."

Val přimhouřila oči. Dlouze se na Veronyku zadívala, pak si zkřížila ruce na hrudi a zamyšleně vzhlédla. „*Pyr* znamená v pyrštině ‚oheň' nebo ‚plamen'. Ve spojení s *xe*…"

„Sladký plamen," doplnila Veronyka a dál přejížděla prsty po hedvábném peří své ospalé společnice.

„Nebo Plamenná sestra," opravila ji Val, protože předpona mohla podle rodu jména znamenat také „bratr" nebo „sestra". Val ji naučila všechno o jazyce, jak číst a psát, o hvězdách, ročních obdobích i historii. Za všechno, čím Veronyka byla, vděčila Val.

Na okamžik zadržela dech; bála se, že náznak, že je tenhle nový vetřelec stejně blízký jako sestra, Val rozhněvá.

Konečně Val promluvila. „To je jméno hodné pyrské královny." V očích se jí zalesklo, jako by ta slova byla nejvyšší možnou pochvalou.

Veronyku zaplavila vlna hrdosti, že svou sestru potěšila, a přesto se bála, že by Val mohla mít pravdu, že ji i její spřízněnou družku může potkat stejný osud jako pyrské královny: oheň, sláva – a smrt.

Protože zatímco animágové po celém údolí i za jeho hranicemi by možná jásali při pohledu na ohnivé stopy fénixů na obloze, ne každý si přál, aby se Jezdci na fénixech vrátili.

V Pyře byla smrt oslavována stejně jako život.
Jen skrze konce mohou vznikat nové začátky.
Tak znělo ponaučení fénixe a také ponaučení mého života.

KAPITOLA 3
SEV

Sev upíral oči na své nohy.

Byla to taktika přežití, obranný mechanismus – a také způsob, jak nešlápnout do další hromady kouřícího lamího trusu.

Posledních šest měsíců si Sev zvykal na svůj nový život vojáka Zlaté říše dost špatně. Tuhle cestu si přece nevybral a hnusilo se mu stát v jedné řadě s nesourodou směsicí drobných zlodějíčků, vrahů a chudých dětí, které neměly jinou možnost.

Připomínaly mu přesně to, čím byl *on*: chudým zlodějem a vrahem.

A pokud to vůbec šlo, ještě hůř snášel společnost spoutaných mágů. Ti mu nepřipomínali jeho nejhorší já, ale to nejlepší – část sebe sama, kterou přísahal nechat za sebou. Tu část, kterou musel zadusit a pohřbít, dokud z ní nezůstal jen doutnající knot. Sev sice byl animág stejně jako oni, ale to neznamenalo, že musí jako oni i žít – být po zbytek života neplaceným sluhou.

A nemusel ani zemřít jako oni, zanechat po sobě lidi, kteří ho potřebovali. Jako to jeho rodiče udělali jemu.

Seva samozřejmě nikdo nepotřeboval. Postaral se o to sám. Když byl dítě a jeho svět se zhroutil, zdálo se mu to jako dobrý nápad. Nikoho nemiluj a nedovol nikomu milovat tebe. Bolí to pak méně. Sev by mohl zítra zemřít, aniž by někomu chyběl.

Někdy si nemohl vzpomenout, proč mu to kdysi připadalo jako dobrá věc.

Sev se dál plahočil vpřed, ale když kroky před ním zpomalily, odvážil se pohlédnout vzhůru. On a zbytek jeho jednotky – celkem deset vojáků, nepočítaje téměř tucet spoutaných mágů – doprovázeli třicet lam, které koupili od chovatele v zapadlých lesích na nižší hraně Pyrmontu, hory, kde ležela většina pyrských osad.

Bylo bolestivé ocitnout se znovu tady, tak blízko, a přitom tak daleko od domova. Dlouho toužil po šanci vrátit se, opustit říši, ale nikdy si nepředstavoval, že se vrátí takhle – jako voják sloužící právě té říši, kterou nenáviděl.

Právě kvůli říši byla nyní Pyra prokletou zemí plnou prokletých lidí. Jejich boj za nezávislost si vyžádal tisíce mrtvých – smrt Jezdců na fénixech v celé jejich ohnivé slávě. Smrt Avalkýry Šedožár, jejich budoucí královny, i sestry, která se jí postavila. Smrt Sevovy matky a otce.

Teď byla Pyra domovem vyhnanců a lidí, kteří bojovali proti říši v *Krvavé válce,* nebo animágů, kteří se chtěli vyhnout registraci a používat svou magii v klidu. Nebyli tu žádní místodržící, žádné zákony ani daně, dokonce ani vojáci, kteří by tuhle zemi chránili. Nájezdy poblíž hranic byly běžné, a proto byli Sev a ostatní vojáci oblečeni v cárech a nesourodé výstroji. Chtěli splynout s okolím.

Byli jen malou částí mnohem větší síly utábořené daleko od Poutní cesty, hlavní tepny vedoucí skrz Pyru. Sev a tato malá oddělená jednotka dostali za úkol vyměnit své vozy, které byly na strmých horských stezkách k ničemu, za lamy, klidná a mírná soumarská zvířata s jistým krokem, jejichž nevýhodou byly jen hromady trusu. Ještě před setměním se měli vrátit ke zbytku pluku a už teď byli v časové tísni.

Tak proč zastavovali?

Sev natáhl krk a vykročil vpřed, ale než zjistil, co se děje, pata se mu zabořila do teplé kluzké hromady.

„Teyke," zamumlal. Jen bůh šprýmařů mu mohl neustále strkat pod nohy hromady výkalů.

Když s mlasknutím vytáhl botu, zahlédl vedle sebe spoutaného mága, který jeho zápas zamračeně sledoval. Ten chlap mu byl povědomý. Ne proto, že by ho Sev znal, ale protože ho neustále pozoroval – obzvlášť když Sev provedl něco hloupého. A to se stávalo často, takže z něho ten mág prakticky nespouštěl oči. Byl zhruba stejně starý jako Sev, vysoký a široký v ramenou, se zlatohnědou pletí a nakrátko ostříhanými černými vlasy. Kolem krku měl řetěz povinný pro všechny spoutané mágy, na němž visel prostý přívěsek se jménem, zločinem a délkou trestu.

Nevypadal nepřátelsky, spíš zvědavě, jako by byl Sev hádanka, kterou nedokáže rozluštit. Ale kdykoli Sev jeho pohled opětoval, zvědavost se změnila v ostražitost.

Nenávist vůči animágům byla v armádě všudypřítomná, šlo o dědictví *Krvavé války.* Začínala u vyšších důstojníků, kteří roky bojovali proti Jezdcům na fénixech – a nesli si na tělech hrůzné jizvy

po popáleninách –, a postupně prosakovala do nižších řad. Mnoho mladších vojáků válka připravila o rodiče nebo v dětství poslouchali, jak rodiče nadávají na vzbouřené animágy a pyrské separatisty. Ty dvě skupiny se často házely do jednoho pytle: ne všichni animágové byli Pyrejci a ne všichni Pyrejci byli animágové. Ale když byla po válce magie animágů postavena mimo zákon a jejich životy se ocitly v ohrožení, uprchli mnozí z říše do relativního bezpečí Pyry.

Většina vojáků se ke spoutaným mágům chovala zlomyslně, povyšovali se nad nimi a zacházeli s nimi jako s méněcennými sluhy. Jako se zločinci. Koneckonců to zločinci *byli* – ať už jejich zločinem bylo sloužit během Krvavé války Avalkýře Šedožár, vyhýbat se registraci, nebo tajně používat magii, byli animágové v říši pochytáni, a buď na ně byly uvaleny takové daně, že jim nezbyla ani vindra, nebo – když nemohli platit – donuceni odpracovat svůj dluh říši jako spoutaní služebníci. Polovina vojáků byli také zločinci, ale provinění jim byla po vstupu do armády odpuštěna. Stejně jako Sevovi.

Nenávist samozřejmě fungovala oboustranně. S animágy se zacházelo jako se zrádci – i když neměli s povstáním Avalkýry Šedožár nic společného – a v rukou říše trpěli.

Sev uvízl někde uprostřed, měl stejně společného se spoutanými mágy jako s vojáky.

Na jednu stranu byli jeho rodiče Jezdci na fénixech a stejná zvířecí magie kolovala i v jeho žilách. Hrozba říše ho donutila ji po většinu života skrývat a ve snech ho často pronásledoval strach, že vojáci jeho tajemství odhalí. Netušili, že je animág, skrývá se před světem a snaží se přežít další den.

Nikdo to nevěděl. A nesměl vědět.

Kdyby někdo zjistil, že je Sev animág, měl by kolem krku také řetěz – a vzhledem ke své kriminální minulosti nejspíš doživotní trest.

Na druhou stranu byl Sev vojákem, přestože vojáky nenáviděl a bál se jich, co si pamatoval. Jezdci na fénixech mu vzali rodiče, zničili mu život a nechali ho osiřelého v ulicích Aury Novy. Nedokázal je mít rád.

Sev nepatřil nikam jako ovce bez stáda.

Pohlédl dolů na botu, pak věnoval spoutanému mágovi trpký úsměv a pokusil se ten sajrajt otřít o trávu. Spoutaný mág zavrtěl hlavou a odvrátil zrak. Sev zápasil dál, až se na něj mág znovu podíval a podrážděně si poklepal na opasek, jako by mu chtěl něco ukázat. Sev zmateně svraštil čelo a po několik trapných vteřin zíral na mágův prázdný opasek, než mu došlo, že se má podívat na svůj vlastní. Visel tam měch na vodu, ideální ke spláchnutí zvířecího trusu. Rudý v obličeji kývl na znamení díků a rychle se pustil do čištění.

Když skončil, zamžoural Sev skrz mezeru mezi stromy. Vojáci dorazili na sluncem zalitou mýtinu, uprostřed níž stála malá chatrč s modrými dveřmi.

Byla kulatá s kupolovitou střechou, jak měli Pyrejci v oblibě, a pravděpodobně šlo o loveckou chatu nebo příbytek starého poustevníka ukrytý uprostřed ničeho.

Když ráno opouštěli tábor, dostali od kapitána Beldena dva rozkazy. Vrátit se před západem slunce a nenechat se spatřit. Jako vojáci říše byli v Pyře nevítaní a Sev si nemyslel, že jejich převleky za nájezdníky obstojí při bližším pohledu. A i kdyby obstály, místní by nájezdníky nevítali tak jako tak.

Někde vpředu vypukl rozruch a zdálo se, že se kolona znovu dala do pohybu. Sev předpokládal, že se mýtině vyhnou pro případ, že by někdo uvnitř chaty byl. Zdála se být prázdná, ne však opuštěná. U zadní zdi bylo naskládané dřevo, stezka byla vypletá a z komína stoupaly tenké pramínky kouře.

„Hej, kluku!" vytrhl Seva z myšlenek ostrý hlas. Zepředu si k němu razil cestu Ott. Ten malý, kulatý chlapík funící námahou připomínal šaška z arborijských komedií. Přispívala tomu i jeho záplatovaná tunika; chyběla mu jen špičatá čepice a rolničky na botách. Na obvykle bledé kůži měl rudé skvrny od slunce a po skráních mu z řídnoucích vlasů stékal pot.

„Pane," řekl Sev, a když k němu Ott došel, postavil se do pozoru. Dbal na to, aby se nepohyboval příliš rychle – nebylo dobré být příliš pohotový či obratný. Takové věci přitahují pozornost, a to bylo to poslední, co chtěl. Většina ostatních vojáků si myslela, že je tupý jako nebroušená čepel, a Sev se ten dojem snažil podporovat. Pracoval dost dobře na to, aby nebyl nápadný, a dost špatně na to, aby po něm nikdo nic moc nechtěl.

„Zůstaň tady," řekl Ott, a dokonce ukázal na zem, jako by hrozilo, že Sev jeho rozkaz nepochopí. „Zvířata půjdou dál, ale ty budeš naše oči," dodal a dvěma tlustými prsty ukázal na své. „Dohlídni, aby se k nám nikdo nepřiplížil. Já a Jotham to tam omrkneme."

Ott si povytáhl kalhoty, jako by skutečná práce teprve začínala. Jotham byl jeho obvyklý kumpán ve zločinu a stál těsně za Ottem, zatímco řada lam se kolem nich pohybovala dál.

Sev dobře věděl, co znamená „omrkneme to". Říše jim sice odpustila zločiny výměnou za službu v armádě, ale Jotham a Ott byli

profesionální zločinci. Neporušovali zákon kvůli přežití. Dělali to, protože je to bavilo – a protože si tak mohli naplnit měšce víc, než dovoloval ubohý žold vojáka. Teď byli „nevinní“, jejich záznamy byly vymazané a minulé zločiny zapomenuté. Takových bylo v armádě mnoho, a dokud neokrádali své nadřízené nebo spolubojovníky, nikomu to zřejmě nevadilo. Jotham a Ott si často vybírali mladé zelenáče jako Sev za hlídky nebo pomocníky, protože si mysleli, že jsou příliš hloupí, než aby pochopili, co dělají.

Sev měl rád dobrou krádež asi jako každá chudá pouliční krysa, ale odříznout bohatému kupci měšec a vykrást zchátralou chatrč s rozbitými okenicemi byly dva různé skutky. Nezdálo se, že by její obyvatelé měli něčeho nazbyt.

A co když chata nebyla prázdná, jak očekávali?

Sev věděl co.

Násilí.

„Ty, mágotroku,“ štěkl Ott na nejbližšího spoutaného mága – toho, který předtím viděl, jak Sev uklouzl v lamím trusu. Označení „mágotrok“ bylo urážlivou nadávkou, a když zaznělo, Sev sebou trhl. Podíval se na spoutaného mága, ale ten na urážku nereagoval – kromě lehce strnulých ramen. „Zůstaň vzadu. Nechci žádné opozdilce.“

Jotham se přidal k Ottovi a oba zmizeli mezi stromy.

Sev zaváhal a znovu pohlédl na spoutaného mága. „Omlouvám se za něj,“ zamumlal.

„Prosím?“ řekl mág. Sev ho ještě nikdy neslyšel promluvit; jeho hlas byl hluboký a dunivý, jako by vycházel z hlubin hrudi.

„Já jenom… Neměli by to slovo používat.“

Spoutaný mág na něho několik okamžiků mlčky hleděl, jako by zkoumal tón Sevovy omluvy – zda je posměšná, nebo upřímná. Většina vojáků se s poutanými mágy vůbec nebavila a rozhodně by je nenapadlo omlouvat se jim.

Nakonec si téměř nevěřícně odfrkl, sklopil bradu k hrudi a zavrtěl hlavou. „Problémem není to *slovo*, vojáku. Je jedno, jestli mě osloví ‚otroku', nebo ‚pane'. Problémem je to, čím *jsem*." Měl pravdu. Jediný rozdíl mezi Sevem a tímto mužem byl v tom, že on byl přistižen při používání magie, a Sev ne. Magie byla vždy součástí říše – pro některé lidi byla přirozená jako dýchání. Bylo snad v pořádku postavit mimo zákon samotnou *existenci*? Nebylo. A jako voják byl Sev spoluviníkem té nespravedlnosti.

Nevěděl, co říct, a tak potlačil pocit viny, vzpomněl si na Ottův rozkaz, nechal poutaného mága za sebou a prošel mezi stromy. Zaujal postavení na kraji mýtiny, vedle domu a dost daleko od vchodových dveří. Nechtěl vidět, co se stane uvnitř.

Slunce do něj pálilo plnou silou a ve vzduchu visela slabá vůně dřevěného kouře potřísněná čímsi hořkým a znepokojivým. Po čele mu stekla kapka potu a kožená prošívaná tunika se mu přilepila na zpocená záda.

Jak se Jotham a Ott blížili k chatě, ticho kolem houstlo, jako by les zadržoval dech a sledoval jejich kroky. Bylo to nepřirozené. Od chvíle, kdy před týdnem překročili hranice říše, byl Sev zahlcen zvuky divočiny. Rámus Aury Novy, kde na jeho smysly útočily výkřiky, pláč a rachot vozů, takřka nevnímal, ale tady v Pyře – ve Svobodných zemích, jak jí Pyrejci říkali – nebylo slyšet hluk, ale hudbu, melodickou a zpěvnou, jejíž rytmus nějak uklidňoval jeho

mysl a konejšil unavenou duši. Připomínala mu dětství na statku, kdy byl život malý, jednoduchý a bezpečný.

Jak moc po něm teď toužil.

Sevových prstů se něco dotklo a on se prudce otočil. Vedle něj stála jedna z lam a hlavou se mu otírala o ruku, jako by ho chtěla utěšit. Nedaleko postávaly další dvě spolu se spoutaným mágem, který se očividně rozhodl následovat Seva na mýtinu místo toho, aby držel krok s kolonou, jak měl.

Sev lamu odstrčil drsněji, než chtěl, ale musel zachovat zdání, že ho zvířata nezajímají.

V současnosti mohla být i obyčejná lidská náklonnost vnímána jako magie a Sev si nemohl dovolit prozrazení.

Spoutaný mág přimhouřil oči. Že by právě vycítil Sevovu magii? Někdy mu unikla, když byl rozrušený nebo rozptýlený, a než si to uvědomil, objevil se u něho nechtěně přivolaný pták nebo kočka.

„Co tu děláš?" zeptal se Sev.

Mágovi se rozšířily nosní dírky. „A co tu děláš *ty*?" opáčil a upřel tmavé oči nad Sevovo rameno, na Otta s Jothamem, kteří se tiše blížili ke dveřím chaty. „Nejdřív se omlouváš za tvrdá slova toho vojáka a pak jen stojíš stranou, zatímco ten samý voják okrádá nevinné lidi a nechává po sobě mrtvoly."

Sev se zamračil. „Neposlechli by mě," řekl a ukázal směrem k Ottovi a Jothamovi. „A nerad ti kazím iluze, ale než opustíme tuhle horu, spáchají něco mnohem horšího." Říše přece nepropašovala dvousetčlenný pluk v přestrojení do Svobodných zemí kvůli mírovému vyjednávání. Sev nevěděl přesně, proč tu jsou, ale o mír rozhodně nešlo.

Spoutaný mág se na něj podíval s neskrývaným odporem. „A tobě to nevadí, co?“

Sev na něho hleděl a vnímal výzvu v jeho tváři. Nebyl zvyklý, aby ho někdo vyzýval – ale od chvíle, co se stal vojákem, si žádný spoutaný mág nedovolil třeba ho jen oslovit. Tenhle to udělal bez váhání a beze strachu.

„Nezáleží na tom, co mi vadí,“ řekl Sev. „Nemám na výběr.“

Mág zkřivil ret, jako by byl Sev spíš trusem na botách než jeho nadřízeným. „Vždycky existuje volba.“

Lži.

Sev si *nevybral*, že ho rodiče opustí ve čtyřech letech, ani život v přeplněných sirotčincích, kde řádil hlad a nemoci a kde skrývání jeho animagických schopností znamenalo rozdíl mezi svobodou a otroctvím. Když omylem zabil vojáka, *nebylo* jeho volbou zaujmout místo a přidat se k lidem, před nimiž se celý život skrýval. Volba byla iluze, rozcestí z dobrodružného příběhu. V opravdovém životě neexistovala – aspoň ne bez tragických následků.

Kdyby měl Sev v životě učinit jedinou volbu, rozhodl by se před smrtí a lidmi, kteří ji rozdávají, utéct, ne se k nim hnát.

A i když byl les tichý už předtím, teď nebylo slyšet ani vítr v korunách stromů.

Pak, jako hrom z čistého nebe, vykopl Jotham dveře.

Smrt našeho otce znamenala konec
dynastie budované tisíc let.
Ale neznamenala náš konec.

KAPITOLA 4
VERONYKA

Veronyka měla prsty od hlíny a vlhká kolena kalhot, jak klečela v chladné trávě. Prudce zatáhla, sevřela cibuli až dole a vyrvala ji ze země i s kořínky. Hodila ji do košíku, a když sáhla po další, po zátylku jí přeběhlo varovné mrazení.

Něco zaslechla – ne, spíš vycítila. Ten zvuk jí nevibroval v uších, ale v magii.

S hrudí sevřenou úzkostí se prudce otočila – a stála tváří v tvář Xephyře. Při pohledu na svou spřízněnou duši se usmála a srdce jí poskočilo radostí, přestože Xephyra neměla venku na otevřeném prostranství co pohledávat.

„Říkala jsem ti, abys zůstala v chatě," pokárala ji Veronyka, i když slova byla vzhledem k jejich poutu zbytečná. *Někdo by tě mohl vidět.*

Xephyra na ni nevinně, zvědavě zamrkala a pak chňapla po můře, která letěla kolem.

Veronyka si povzdechla. I když byly v Pyře, údajně mimo dosah říše, bylo pro animága stále nebezpečné nechat se spatřit. A pro

fénixe to znamenalo otázku života a smrti. Nebyly nijak zvlášť daleko od Podhůří, kde nájezdníci často přepadali osady. Kdyby je chytili, Veronyku by čekalo otroctví a Xephyru poprava.

Aspoň že s nimi nebyla Val. Ta odešla hned ráno „obchodovat" na trh v Runnetu, aby doplnila zásoby – což pro Val znamenalo přesvědčit za pomoci stínové magie nic netušící obchodníky, aby jí dali své zboží zadarmo. Veronyka chtěla být užitečná, a tak odešla krátce po ní nasbírat plané cibule, česnek a jedlé kořeny, zatímco Xephyra měla zůstat bezpečně schovaná.

Poté, co Xephyra před dvěma týdny poprvé vzlétla, jí Val zakázala opustit chatu, pokud sama nebyla poblíž na hlídce – a i takových příležitostí bylo málo. Už dřív pohrdala Veronyčinými zvířecími přáteli a teď byl její odpor vůči Veronyčině spřízněné duši každým dnem zřejmější. Veronyka věděla, že jde o žárlivost, že se Val cítí odstrčená a zraněná, ale čím víc se Veronyka snažila překlenout propast, která mezi nimi vyrostla, tím mrzutější Val byla. Za každé něžné zamručení nebo laskavou pochvalu, kterou Veronyka mladému fénixovi věnovala, Val vychrlila tucet pravidel a varování před nebezpečím jejich magického pouta.

Veronyka nesměla Xephyru rozmazlovat, jinak by z ní vyrostlo slabé a zhýčkané stvoření.

Nesměla snášet její neposlušnost, protože to byl projev slabosti a Veronyka by nad ní ztratila kontrolu.

Musela zachovávat hierarchii moci: Veronyka byla pán, Xephyra služebník. Nebyly příbuzné jako ona a Val, a kdyby Veronyka dál umíněně zacházela s Xephyrou jako s kamarádkou a sobě rovnou, mohla by ji zničit.

Veronyka se snažila Val poslouchat, ale se zvířaty si byla blízká celý život a vždycky dosáhla toho, co potřebovala, prosbou, ne rozkazem. Někdy jí Valina slova připadala jako nejvyšší moudrost; jindy zněla jako z prstu vycucané výmluvy, které měly mezi ni a její spřízněnou duši vrazit klín.

Kdykoli Veronyka s Val otevřeně nesouhlasila, Val se rozzuřila. Tak to bylo odjakživa.

„Tvoje sestra je už prostě taková," říkávala jejich babička pokaždé, když byla Val krutá nebo panovačná. „Je jako oheň – stravuje."

„A jaká jsem já, *maioro*?" ptávala se Veronyka.

„Také jako oheň – ukazuješ cestu."

Vzpomínka na babičku Veronyku rozveselila bez ohledu na to, jak zoufale jí chyběla – zvlášť od chvíle, kdy se narodila Xephyra. Veronyka byla přesvědčená, že by její *maiora* dokázala vyvážit Valiny rady a znovu mezi nimi nastolit mír. Pro Val byly jejich rozdíly něco, co je třeba napravit – problém vyžadující řešení. A samozřejmě to měla být Veronyka, kdo se změní, nikdy ne Val. Jenže jejich babička vždy dokázala vyzdvihnout jejich podobnosti – třeba právě přirovnání k ohni – a pomoci jim pochopit, že jsou jen dvě strany jedné mince; protiklady, ale navždy spojené.

Bylo v pořádku být jiná než Val, a čím dříve to její sestra přijme, tím lépe pro ně.

Jenže Veronyčino odhodlání stát si za svým sláblo s každým krokem, který ji přiblížil k chatě. V poslední době mezi nimi panovalo velké napětí a ona nestála o další zbytečnou hádku. Docházela jí trpělivost s Valinou mrzutostí. Pokud se Veronyka a Xephyra

dostanou do chaty dřív než její sestra, mohly by se konfrontaci úplně vyhnout.

Xephyra letěla hustým lesem napřed, přeskakovala z větve na větev, zobákem dloubala do červů a housenek a cvrlikala na ptáky, kteří jim zkřížili cestu. Byla jako předčasně vyspělé dítě – inteligentní, zvídavá a někdy impulzivní –, ale stále jí chyběla určitá zralost a chápání světa. Jejich komunikace se od jejího narození vyvinula: z obrazů a pocitů se stávaly rozvinutější myšlenky a občas i jednotlivá slova či věty, i když do opravdového rozhovoru jí ještě zbývaly měsíce rozšiřování slovní zásoby a porozumění řeči. Začaly navzájem předvídat své pohyby i myšlenky a při každodenních činnostech fungovaly, jako by je spojovala neviditelná nit.

Jak se Xephyra měnila, cítila Veronyka, že se díky všem těm smyslovým vjemům, které jí její spřízněná duše předávala, rozšiřuje i její vlastní mysl. Pachy, zvuky a obrazy, kterých si dřív nikdy nevšímala, se pro fénixe stávaly zářivými body zájmu. Proměňovala se i Veronyčina zvířecí magie. Od chvíle, kdy se spojily, se její síla i dosah téměř zdvojnásobily a svět kolem ní byl živější než kdykoli předtím.

Xephyra už byla velká jako mohutný orel, chmýří vystřídalo hedvábné, duhově lesklé peří, na ocase delší a tmavší jako chocholka vyrůstající na hlavě. Samice měly temně fialové koruny a ocasní pera, zatímco samci zlatavě žluté. Val tvrdila, že je Xephyra na svůj věk velká a že už ve dvou měsících může být připravená k jízdě. Ačkoli se to lišilo kus od kusu, byli fénixové většinou považováni za dospělé mezi třetím a šestým měsícem života.

Fénixové dospívali rychle po tělesné i duševní stránce a zrychlený růst jim poskytoval bleskové hojivé schopnosti a ostrou

inteligenci. Xephyra prahla po vědění, a právě proto bylo tak těžké udržet ji uvnitř. Druhým důvodem byla její hluboká touha najít další fénixe – „bratry a sestry ohně“, jak je nazývala ve své mysli. Fénixové nežili samotářsky; tvořili celoživotní páry a obvykle žili ve skupinách, společně hledali potravu a bránili své území.

Veronyka věděla, že je jen otázkou času, než Xephyra začne trvat na tom, že odejdou hledat další jim podobné. Bude potřebovat vedení jiných fénixů a Veronyka zase pomoc dalších Jezdců. Představa, že by vyrazily společně do světa, byla neuvěřitelně vzrušující – dobrodružství, o jakém se Veronyka sotva odvažovala snít. Byl to další logický krok, ale znamenal mnohem víc. Myšlenka, že je přijmou další animágové a jejich fénixové, že si najde přátele a místo, kam bude patřit, byla jako opojný sen. Jenže existovalo příliš mnoho neznámých, v jejichž čele stála otázka, zda takové místo nebo takoví lidé vůbec existují.

A také nebylo jasné, zda s nimi půjde Val. Jestli by vůbec *mohla*. Vždyť sama žádného fénixe neměla.

Veronyka byla tak ponořená do svých myšlenek a Xephyra zase zaujatá pavučinou, že doslova nadskočila, když se lesem rozlehlo hlasité prasknutí přicházející od chaty.

Polkla a žaludkem jí projela horká křeč strachu. Znělo to, jako když někdo vykopne dveře.

Val.

Musela se vrátit domů dřív.

Veronyka přidala do kroku a pobídla Xephyru. Když si pospíší, možná se dostane na dohled chaty dřív, než si Val všimne jejich příchodu, a Veronyka svou sestru dokáže přesvědčit, že nikdy neopustily bezpečí malé mýtiny.

Zatímco si v duchu opakovala připravenou historku, protáhla se pod těžkou větví a lepkavá smůla jí ulpěla na prstech i ve vlasech. Se zašustěním odtlačila větev stranou a před ní se objevila chata zalitá mlhavým, mosazně zbarveným světlem pozdního odpoledne.

Vypadala poklidně. Idylicky. Jako chaloupka moudré *maiory* ze staré pohádky.

Jenže před ní nestála laskavá stařenka nabízející sladkosti a příběhy.

Nestála tam ani Val se zkříženýma rukama a rozšířeným chřípím.

Stál tam nájezdník. A díval se přímo na ni.

Ve svém zármutku jsme se držely jedna druhé.
Její utrpení bylo mým utrpením.
Její bolest byla mou bolestí.

KAPITOLA 5
SEV

Sevova ruka instinktivně sjela k noži připnutému k opasku. Překvapilo ho, že v sobě takový reflex vůbec má. Měsíce bojového výcviku se zřejmě konečně začínaly vyplácet.

Jenže nikdy netrénoval boj proti neozbrojené dívce, která se vyřítí z lesa jako vyplašené zvíře. Její oči se zabodly do něho a pak přeskočily k chatě. Tohle musel být její domov – a on tu stál ozbrojený a bránil jí, aby se do něj vrátila.

Byla mladá – ne o moc mladší než Sev, ale něco na ní působilo dětsky. Její zlatohnědá pleť se na slunci leskla jako bronz a černé vlasy měla spletené do tlustých i tenkých copánků, z nichž některé byly zakončené korálky a lesklými ozdobami a jiné propletené nitěmi. Byla bosá a tahle úmyslná zranitelnost Sevovi napověděla, že se tu cítí dost bezpečně na to, aby opustila domov bez strachu, že se už nikdy nevrátí. Možná mu připadala tak mladá právě díky té jistotě přežití, tomu pocitu neporazitelnosti. Už to bylo dávno, co si Sev naposledy vychutnal podobný pocit.

Jakmile spatřila nůž v jeho ruce, náhle a nepřirozeně znehybněla – jako kořist, která ucítí dravce.

Sev polkl, hrdlo měl suché jako rozpálený písek. Co by měl udělat? Kdyby ji Jotham a Ott uviděli, chtěli by ji umlčet.

Tříštění skla v chatě za ním ten zamrzlý okamžik rozbil. Dívka za tím zvukem prudce otočila hlavu a v její tváři se objevil děsivý poznatek: Sev není sám. Jsou tu další nájezdníci.

„Prázdný," ozval se Jothamův hlas, hlasitý a nepříjemně blízký. Sevovi bolestivě vystřelil tep, ale když se ohlédl, Jotham i Ott byli stále uvnitř chaty.

„A není tu nic, co by se dalo ukrást," dodal Ott.

Sevovi projela žílami vlna paniky. Pokud tam nebylo nic cenného, každou chvíli zase vyjdou ven.

Obrátil se zpátky k dívce. „Utíkej odsud," zašeptal a mávl rukou směrem k lesu.

Dívka se zamračila, očividně zmatená. Proč jí nájezdník, který na ni vytáhl nůž, teď říká, aby utekla? Musela v tom cítit lest, a když pohledem přejela stromy kolem nich – a zastavila se na spoutaném mágovi skrývajícím se ve stínech za Sevem –, ustoupila od nich dál na mýtinu. Špatným směrem.

„Ne, počkej. Já, my…," začal Sev a ukázal na otroka. „Nechceme ti ublížit." Zasunul dýku do pochvy. „Ale oni," – ukázal k chatě – „ano."

Zaváhala a přesunula pohled od Seva a spoutaného mága k chatě, odkud se dál ozýval rámus: chrastění věcí bezohledně rozhazovaných po místnosti následované tlumeným mumláním a nadávkami.

Než kdokoli z nich stihl cokoli udělat, upoutalo Sevovu pozornost cosi v lese za dívkou. Záchvěv pohybu či energie. Pomyslel si,

že by to mohlo být zvíře, ale dřív než to dokázal rozpoznat, větve po dívčině pravici zapraskaly a cosi vylétlo na otevřené prostranství, aby jí ochranitelsky přistálo na rameni.

Bylo to zvíře – jasně rudý pták s dlouhými ocasními pery a začínající ostnatou korunkou na hlavě. Zářil jako oheň v temnotě, jako měsíc na bezmračné obloze. Nebylo to obyčejné zvíře; tohle byl magický tvor, jehož čistá, mocná přítomnost brněla Seva na kůži.

Fénix.

Spoutaný mág prudce odstrčil Seva stranou, oči upřené na ohnivého ptáka. Dívčiny svaly se napjaly, ale nešlo o útok. Mág se zastavil, přitiskl ruku k hrudi v gestu úcty a sklonil hlavu. Dívka vzhlédla k těžkému řetězu visícímu kolem jeho krku a zdálo se, že pochopila, co je zač. Proběhlo mezi nimi tiché porozumění. Oba byli animágové – jen někdo s magií zvířat mohl dokázat, aby se fénix vylíhl, a spojit se s ním, a jen animágové byli v říši zotročováni – a to je spojilo tak, že se Sev navzdory své vlastní magii cítil chladný a odtržený, jak tam stál ve stínech jejich hřejivé záře.

Dívka jemně pohladila fénixe sedícího na jejím rameni a váhavým pohledem jako by mága vybídla, aby udělal totéž. Pokročil k ní s nataženou rukou – právě když hlasité prásknutí dveří o rám všechny prudce vrátilo do reality.

„Kapitán z nás stáhne kůži, jestli sebou nehodíme…," říkal Ott a druhé prásknutí dveří Sevovi prozradilo, že Jotham jde jako obvykle hned za ním. Každou chvíli se vynoří zpoza chaty.

Sevovi v mozku vyzváněly poplašné zvony a zdálo se, že nedokáže rozplést své myšlenky a vytvořit slova. „Křoví," vyrazil ze sebe a zběsile na dívku gestikuloval, aby se s fénixem ukryla mezi stromy.

Jeho prudký pohyb způsobil, že fénix zaskřehotal a rozepjal křídla v obranném postoji, ale naštěstí si Ott vybral právě ten okamžik, aby promluvil.

„Kluku?“ zahalekal, zatímco jeho těžké kroky drtily suché listí. „Kde jsi?“

Dívka se podívala na spoutaného mága – zjevně důvěřovala někomu svého druhu víc než Sevovi – a po jeho uklidňujícím pokývnutí se vrhla do úkrytu mezi listy, zatímco fénix mával křídly za ní. Když se Sev přesvědčil, že oba zmizeli z dohledu, prudce se otočil.

Oba vojáci se blížili: Jotham stejně nevzrušený jako vždy, zatímco Ottův kulatý, dolíčky zjizvený obličej se zkřivil nespokojeností.

„Co tu ještě dělá tenhle?“ vyštěkl na Seva. Mluvil o spoutaném mágovi, jako by tam vůbec nebyl, přestože na něho nedbale ukázal kuší.

Sevovi stále hučelo v hlavě a tlukot srdce mu ztěžoval soustředění. „On…“

„Hledal jsem tohle,“ řekl mág a vykročil vpřed. Na dlani držel ohnutý kus kovu, který vypadal jako část přezky nebo popruhu. „Ze sedla.“

Ott přimhouřil oči a pohlédl do lesa za nimi. Zahlédl snad dívku? Nebo hledal konec lamí karavany?

„Poslouchej, mágotroku,“ zasyčel Ott a postavil se těsně před mága, čímž jen zvýraznil značný rozdíl v jejich výšce. „My jsme vojáci,“ – ukázal na Seva a Jothama – „a ty jsi sluha. Jasný? Příště uděláš přesně to, co ti řeknu, jinak tě prošpikuju šipkama a nechám tě sežrat vranám.“

Mág pokorně spustil ruku, ale Sev cítil nenávist, která z něj sálala. Ott se jen spokojeně usmál nad jeho podřízeným postojem, příliš zaslepený vlastním pocitem moci, než aby si toho všiml.

„Tak padej – a postarej se, aby bylo to rozbitý sedlo co nejdřív spravený," přikázal a obrátil pozornost zpět k Sevovi. Jakmile se Ott otočil zády, zachytil mág na okamžik Sevův pohled a významně se podíval směrem, kde se ukrývala dívka s fénixem. Pak odešel.

Teď už všechno záleželo jen na Sevovi.

„Když jim občas nepřipomeneš, že máš nad nimi navrch, nikdy tě nebudou respektovat," pokračoval Ott svým slizkým hlasem a důvěrně Sevovi položil paži kolem ramen. Sev zadržel dech, aby necítil pach potu a nemyté kůže. „A když tě nebudou respektovat, měli by se tě aspoň bát. Co, Jothe?"

Jotham klidně přikývl a dál si soustředěně šťoural špínu zpod nehtů. Pak Ott hrubě odstrčil Seva stranou a s hlasitým smíchem a přejel pohledem po okolí.

Zatímco se Ott rozhlížel, zůstal Sev nehybně stát, jako by jeho vlastní nehybnost mohla pomoct dívce ukryté v lese dosáhnout téhož.

Ti dva už byli téměř v bezpečí…

„A co je tohle?" vyštěkl Ott a přimhouřil oči na něco těsně za Sevovým ramenem.

Když se Sev otočil, zachoval co nejprázdnější výraz, přestože se mu útroby sevřely hrůzou.

Ott prošel kolem něho, zvedl ze země pletený košík a kolem nohou se mu rozsypala cibulová zelenina. Dívka ho musela upustit, když tam přišla.

Ott košík zvedl a čekal na vysvětlení, ale Sev udělal jediné, co mohl. Pokrčil rameny. I když uměl docela dobře lhát, někdy bylo lepší neříct vůbec nic. Hloupost – hraná i skutečná – dokázala vysvětlit ledacos podivného.

Ott se rozhlédl kolem sebe a pak znovu pohlédl do košíku. Odfrkl si.

„To je teda hlídka," utrousil a znechuceně hodil košík zpátky na zem. „Nevšiml by si ani roje vos, dokud by ho jedna nepíchla do prdele."

„Je čas jít," řekl Jotham znuděným tónem. Na každých deset slov, která Ott pronesl, připadla na Jothama sotva dvě. Jestli byl Ott Šašek, malý, kulatý a hlučný, pak byl Jotham Strašák, jeho tichý, vyzáblý protějšek. Působil tím dojmem i díky svému kostnatému obličeji, dlouhým mastným vlasům a změti klikatých, špatně zahojených jizev křižujících jeho ošlehanou hnědou kůži.

Šašek a Strašák bývalo jedno ze Sevových nejoblíbenějších představení v dětství, spolu s *Princeznou Perlou* a *Podvodníkovou fintou*. Plazil se mezi nohama davů před divadlem v Ulici kejklířů a sledoval herce mezi koleny dospělých. Většina arborijských komedií byla stále povolena, ale Eposy a Tragédie zakázali. Byly populární a po válce také kontroverzní – vystupovali v nich slavní válečníci a významné osobnosti z dějin Jezdců na fénixech –, a právě proto se nesměly hrát. Říkalo se, že některá podzemní divadla a herny v Auře Nově platí hercům navíc, aby je tajně hráli pro noční publikum, a vybírají dvojnásobné vstupné, aby vyvážila riziko.

Když se Jotham odklátil, Ott si Seva změřil pohledem.

„Když už jsi k ničemu jako hlídka, můžeš aspoň nést tohle," vyštěkl, hodil kuši do hlíny, samolibě se usmál a loudavě odešel.

Sev sledoval, jak on i Jotham mizí, a neodvážil se nadechnout, dokud jejich kroky nepohltil les.

Když se dívka znovu objevila, přerývaně se nadechl, nejistý, co udělat nebo říct. Určitě slyšela jejich rozhovor a poznala, že není obyčejný nájezdník, ale voják. Fénix zůstával někde mimo dohled a teď, když nebezpečí pominulo, si Sevova mysl konečně mohla připustit fakt, že existuje.

Fénixové měli být minulostí, potlačení stejně jako povstání, které symbolizovali. Po skončení války je vládci říše považovali za příliš nebezpečné, než aby dál existovali, a příliš věrné animágům, než aby se jim dalo důvěřovat. Na území říše byli vyhubeni a v prvních letech po válce je pytláci pronásledovali i do Pyry. Ačkoli zákony říše ve Svobodných zemích neplatily, po pádu Avalkýry Šedožár už v nyní nezávislé zemi nebyl nikdo, kdo by fénixe nebo jejich území chránil. Neexistovala vláda, vojsko ani infrastruktura. Každá vesnice si vládla sama a žádná neměla dost lidí ani prostředků, aby se spojila pod společným praporem nebo cílem. Na obyvatele Pyry se nevztahovaly zákony říše, ale ani její ochrana.

Sev často přemýšlel, proč říše jednoduše nevpochoduje do Pyry s celou armádou a nezíská ztracenou provincii zpět, ale podle toho, co zaslechl, byla odpověď prostá: nestálo to za to. Země byla příliš divoká a rozlehlá, než aby ji bylo možné snadno ovládnout, a říše by musela své síly příliš rozptýlit. Kromě toho Pyra nebyla bohatá – její hospodářství se téměř zhroutilo během války, když se cestování a obchod staly nebezpečnými – a náklady na obnovu by byly příliš vysoké.